

Sipos Péter, a „virnyogó”

Sipos Péterrel, az Irigy Hónaljmirigy oszlopos tagjával autójában beszélgetünk diákéveiről, zenei pályájáról, múlt-ról és jövőről, sőt, egy hamisítatlan „Sipos-recepttel” is kedveskedett az olvasóknak, valamint az interjú legvégén elárulta azt is, hogy hány palacsintát nyomott be tegnapelőtt.

– Kezdjük a sulinál, hányas voltál énekből?

– Húha... Igazából egész jól énekeltem már az iskolában is, csak ez nem derült ki, mert mindig kizavartak az énekoráról, mivel nagyon rosszban voltam a tanárral. Ezért általában három haverommal a folyosón töltöttük az órákat. Egyébként még énekkaros is voltam, csak mindig pontosan kettőre kellett menni, és akkor ott „virnyogtunk”, szóval inkább ezt dobtam.

– Hogyan kerültél a zenei pályára?

– Nagyon szerettem a zenét, és dobosnak tanultam. Aztán alakítottunk egy rock-együttest a barátaimmal, amit aztán a katonaévek szétszaggattak. Jó néhány esztendővel később egy szórakozóhelyen találkoztam a mostani Mirigy-tagokkal, és bohóckodtunk, barátok lettünk. Haverok meghívtak minket egy szilveszteri buliba, és kitaláltuk, hogy ezt a házibulit valamivel feldobjuk. Azt agyaltuk ki, hogy alapítunk erre az alkalomra egy együttest, az Irigy Hónaljmirigyét. Úgy volt, hogy január elsején már nincs is Irigy Hónaljmirigy, hiszen csak a haverok szórakoztatására találtuk ki. De annyira jól sült el a „bohóckodás”, hogy hívtak ide is, oda is, és négy-öt év múlva komolyra fordult a dolog.

– Hogyan készül el egy szám az ötlettől az albumig?

– Nézzük a tévét, hallgatjuk a rádiót, és ezekben feltűnnek arcok, slágerek. Nézzük, hogy ez jó fazon, ez nem jó fazon, befut, nem fut be stb. Mikor kiszemeltük az „áldozatot”, először is engedélyt kérünk a paródiára. Ha ez megvan, összejövünk, elölvesszük a papírokat, tollakat, és dobáljuk az ötleteket, gondolkodunk, hogy mit lehetne az adott slágerből kihozni. Utána stúdióba vonulunk és felvesszük a dalt.

– Izgulsz-e színpadra lépés előtt?

– Most már nem. Régebben néhány lemezbemutató koncert előtt izgultam.

– És a Budapest Sportcsarnokban?

– Érdekes, a BS-ben nem izgultam, ott valami más érzésem volt. Nagyon meghatódtam, amikor láttam, hogy hova jutottunk. Kezdetben egy szobában ugráltunk, most meg egy telt házú BS előtt lépünk fel. Elképesztő volt!

– Egy-egy paródia készítésekor átváltozol-e azzá, akit „alakítasz”?

– A színpadon és a stúdióban muszáj kicsit átváltozni, hogy a hangok rendben legyenek. A stúdiómunkát gyakran felvesszük videóra, mert rettentő vicces fejeket vágunk, úgy is lehet mondani, átváltozunk. Ha az ember beleéli magát a szerepbe, akkor sokkal jobban tudja hozni a figurát.

– Mennyire vagy házias?

– Nagyon trehány vagyok, szétdobálok a cuccaimat, rumli van az irodámban is, de mosogatni, bár nem szívesen, azért néha szoktam. Magamtól főzni sem állok neki, csak ha van valami összejövétel. Egyébként eredetileg cukrász vagyok, és dolgoztam konyhán is. Nagyon szeretem az egymásra rakott cuccokat. Pl. van egy szelet hús, arra rá raksz gombát, paradicsomot, beborítod sonkával, besamel-mártással, sajttal és jól megfűszerezed. Ezt creol steaknek hívják. Nagyon érdekes kaja, egyszer próbáld ki!

– Oké, de beszéljünk még egy kicsit rólad! Mihez kezdenél, ha betiltanák a parodizálást?

– Talán szívesen énekelnék esténként klubokban, lagzikon, mert most már annyi dal van a fejemben, hogy ha ezeket eredeti szöveggel eljátszanám, akkor is megélnék belőle. De én mindig azt mondom, hogy ha esetleg holnap vége lenne az egésznek, akkor is van tíz boldog évem, amit nem tudnak elvenni tőlem. Az örömeim, az emlékeim, a sok taps, a közönség, az aranylemezek, ezek számomra nem anyagi dolgok, hanem erkölcsi értékek, amiket az élettől kaptam, és örökké megmaradnak.

– Szereted-e a palacsintát?

– Szeretem, tegnapelőtt is ettem két túróst.

Takács Andris

WEBEXTRA

A www.junior.hu címen az interjú bővített változatát találd!